

VESTITORUL CREȘTIN

ORGANUL COMUNITĂȚII BAPTISTE ROMANE
No. 2 din București

APARE ODATA PE LUNĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA :
Str. Ilie Dumitrescu 9
București V.

ABONAMENTUL :
Lei 50 anual
Plata abonamentului înainte.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Fanfara Comunității noastre.

UN REGE VECINIC ÎȘI CAUTĂ FII

Și Domnul va împărăți în veac și în vechi de veci.

II. Moise 15,18

Cartea cea mai veche, cartea cea mai perfectă, Biblia, cuprinde istoria Universului și tuturor locuitorilor lui din vecinicie în vecinicie, ea descrie lucruri minunate, vecinice și desăvârșite, în folosul pe care omul îl poate avea din ele.

Frumosul în paginile ei atinge culmea desăvârșirii.

Adevărul constituie temelie ei de aur.

Vecinicia învățăturilor ei constituie principiul concepției despre starea lucrurilor cari ne înconjoară.

Ca un scump adevăr, ea ne oglindește în evanghelia după Matei chipul unui împărat vecinic ca și împărăția Sa. Ne descrie sânguinoasa Lui căutare, plină de o divină dragoste, și o jertfă pilduitoare, a fiilor împărăției.

Fii erau înstrăinați de Dumnezeu regele vecinic, de mult lepădară ei domnia Lui peste ei, căzură în grele păcate și nespuse abateri, se vânduseră vrajei celor deșerte și tre-cătoare ale veacului în care trăim, erau împovărați, trudiți, fără odihnă.

Dar minune — El, Regele Regilor venise să-i caute, (Ioan, 1. 1-14), să-i adune, să-i vindece, pentru că erau ai Săi, făptura mâinilor Sale și Duh din Duhul Său. (Rom. 8. 15).

Erau fii Săi.

Găsitul-ia El oare?

Lăsatul-sau ei sfătuiți de El spre pocăință? (Marcu 1. 14-15).

Intorsul-sau ei dela fărădelegile lor spre Dumnezeu? (Fapt. 3. 19).

Crezut-au ei vestirea Lui? (Ioan 8. 47).

Născuți-au fost ei oare din nou prin puterea Duhului sfânt? (Ioan 3. 3).

Botezatu-sau oare în împlinirea tuturor celor cerute de Dumnezeu? (Matei 3. 13. 1).

Neprihănirea atins-au ei oare, ca să fie Mântuiți? (Matei 5. 20).

Despre cei din vechime este scris: La ai Săi a venit, dar ai Săi nu l-au primit.

Despre cei de azi, despre tine cititorule, oare ce se va scrie în cărțile vecinicii? (Maleachi 3. 16).

Recomand cititorilor acestor rânduri să citească evanghelia după Matei, începutul Noului Testament, apoi să citească întreaga Biblie cartea cea mai însemnată de pe globul pământesc. Să o citească în clipe liniștite din viața D-lor când pot cugeta asupra adevărilor vecinice descrise în ea.

Vor citi cât l'a costat pe regele vecinic, căutarea fiilor Săi.

Câtă suferință, prigoniri, dispreț și necuviință a avut El de suportat de la cei cari ar fi trebuit să fie printre primii regăsiți ai Săi.

Dar câtă bucurie în împărăția Sa pentru un singur păcătos care s'a pocăit și s'a lăsat găsit de El. (Luca 15. 10).

În evanghelia după Luca 15 găsim pilda neîntrecută în frumusețea ei, a fiului risipitor, a fost pierdut, dar găsit a fost, vinovat, dar a primit iertare, mort a fost, dar învia pentru tatăl său iubitor.

Regele și-a regăsit unii din fii printre frunțașii poporului, printre demnitarii oastei, printre vameși, desconsd lu'a,

printre femeile ușoare de atunci, printre orbi, șchiopi, demonizați, leproși, păcătoși, suferinzi, zdrobiți în Duh, printre cei cu inima frântă, și desnădăjduiți și tuturor acestora în semn de înfiere le dăduse Duhul sfânt (Rom. 8. 14), le inoiește viața.

In căutarea fiilor regelui vecnicilor s'au scris și aceste câteva rânduri. (Ioan 1. 12).

Cititorule cugetă.

Un rege vecnic își căuta fii. (Luca 15. 1-7).

VICTOR

ISUS TĂCEA

Marcu 14,61

Preoții cei mai de seamă și întreg soborul căutau vre-o mărturie împotriva Domnului pe baza căruia trebuia să-L judece, dar nu găseau nici una. Așa ne istorisește Evanghelistul Marcu, cap. 14, 55. Totuși — înșelătorul acela — așa îl numeau ei — trebuia omorât cu orice chip căci priza mult crezuseră în El din pricina semnelor și minunilor ce le făcea.

Prin această preoții, fariseii și cărturarii își vedeau situația lor periclitată, așa că se impunea de sine-dru să i se găsească o vină. Legea spune că atunci când cineva păcătuiește, pe baza a doi martori să fie judecat, apoi tot poporul să-l ucidă cu pietre. De Isus nu putea fi nici vorbă de așa ceva, nu putea spune nimeni că a păcătuit vre-o dată. Doar El a fost Mielul fără cusur. „Care dintre voi mă poate dovedi că am păcat” a spus El odată fariseilor. Totuși martori mincinoși plătiți învățați ce să vorbească, au fost și atunci destui ca și în zilele noastre. Lucru ciudat însă se vede că n'au știut să-i învețe mai bine cum să mintă căci mărturiile lor nu se potriveau deloc. În cele din urmă s'au sculat unii și au făcut altă mărturie mincinoasă susținând că Isus a zis: că voi u strica templul acesta — era vorba de templul lui

Solomon — și că în trei zile îl va reclădi. Dar nici în privința aceasta nu se potrivesc mărturiile lor. Era doar la mîntea oricui, cine s'ar încumeta să strice o clădire ca acest mareș templu ca apoi să-l reclădească în trei zile. Și câte alte pări mincinoase au adus oamenii aceștia de nimic în fața și'n azul Mântuitorului, cuvinte nedrepte cari turbură și indignează pe orice om firesc. Cu toate acestea Isus tăcea. „Adesea și tăcerea este un răspuns”. Tăcerea aceasta a Domnului pare-se' că l-a tulburat și apăsător pe marele preot. *Nu răspunzi nimic cu privire la mărturisirea acestor oameni împotriva Ta?* a fost întrebarea lui.

Și văzând că Isus totuși tăcea a luat din nou cuvântul și a zis: *Te jur pe Dumnezeu cel viu să ne spui dacă ești Christosul, fiul lui Dumnezeu. Mat. 26, 62.* Ca răspuns la aceste cuvinte Domnul vorbește cum vedem în versetele de mai jos din Marcu cap. 14. Apoi marele preot și-a rupt haina ca semn de groaznică indignare și a exclamat: *Mai avem nevoie de martori? A huli!... și toți au strigat să fie pedepsit cu moartea.*

Citind aceste cuvinte din Cuvântul lui Dumnezeu și gândindu-ne mai adânc ne punem întrebarea:

Dece tăcea Isus? doar atâtea vorbe neadevărate auzise la adresa Sa. I. Oare nu știa El să se apere? De atâtea ori luase apărarea ucenicilor Săi când erau învinuiți de farisei că mănâncă cu mâinile nespălate, că smulg spice în ziua sabbatului, că nu postesc etc...

II. Nu știa să vorbească?

E drept că sunt persoane cari atunci când sunt în fața mai multor oameni — de pildă la vre-o judecată — nu știu să vorbească, se intimidează, se bălbăie și ceceea ar trebui să spună nu spun.

Cu Domnul Isus în această împrejurare nu este cazul. De-atâtea ori fariseii și cărturarii căutau să-L prindă cu vorba, dar Mântuitorul cu două-trei cuvinte le astupa gura în așa fel încât ei nu mai îndrăzneau să-I pună întrebări. Cineva a spus: așa cum a vorbit Omul acesta încă n'a vorbit nimeni pe pământ. Deci nu putea să fie nici acest motiv. Să fi tăcut Isus poate că-i disprețuia pe acei ce-L judeca într'un mod atât de laș. Da, ei ar fi meritat disprețul Lui dar nici acesta n'a fost motivul tăcerii Sale. El n'a disprețuit pe nimeni. A stat de vorbă cu Samariteanca care a avut cinci bărbați clandestini, i-a arătat apa cea vie și femeea și-a găsit mântuirea. N'a disprețuit nici pe Maria Magdalena din care a scos șapte duhuri necurate. N'a disprețuit nici chiar pe acei cari L-a răstignit, ba din potrivă s'a rugat pentru ei ca Dumnezeu să nu le țină în seamă acest mare păcat că ei nu știu ce fac. Atunci dece tăcea Isus? O!... pentru că în felul acesta trebuia adus la îndeplinire planul lui Dumnezeu care a fost anunțat prin prorocul Său Isaia înainte cu câteva sute de ani.

Când a fost chinuit și asuprit n'a deschis gura Lui deloc, ca un

miel pe care-l duci la măcelărie și ca o oare mută înaintea celor ce o tund n'a deschis gura. Isaia 53, 7.

Deci atunci trebuia să tacă. *Isus tăcea când trebuia să tacă și vorbea când trebuia să vorbească.* Ce minunat model este El pentru toți urmașii Lui!... De multe ori, noi — frații mei — uităm să ne însușim calitățile Sale înalte și divine. Sunt unii credincioși că atunci când ar trebui să tacă nu tac și când ar trebui să vorbească nu vorbesc. Se văd adesea credincioși — și cu regret trebuie să constatăm — cari simpatizează un partid sau altul și apoi începe a lăuda calitățile lui politice. Mai sunt și credincioase cari se angajează la vorbă cu diferite femei din mahala ba câteodată la o ceașcă de cafea lângă gard cu câte o vecină sau mai multe luând parte la toate flecăriile lor. Am văzut o credincioasă care se pretindea ca atare cum s'a certat cu vecinul ei numai pentru că găinile lui au intrat în curtea ei. Fiind din întâmplare de față am rugat-o stăruitor să renunțe la acest schimb de cuvinte, ea n'a renunțat și acel vecin a început să injure numele Domnului. Ea trebuia să tacă atunci și n'a tăcut. Când suntem nedreptați, când ni se spun cuvinte grele și neadevărate firea veche se revoltă și e gata să se răzbune, totuși Domnul Isus ne învață să tăcem și numai dacă-L ascultăm și facem voia Sa suntem ucenicii Săi. Dar am văzut persoane cari atunci când trebuiau să vorbească n'au vorbit. Adesea ei tac pentru că n'au îndrăzneala să mărturisească despre dragostea lui Dumnezeu. La unii le e frică că își pierd demnitatea, prestigiul, la alții situația, onora, le e rușine și deci atunci când li se cere să vorbească ei tac. Cunosce o credincioasă tânără care pe când era

în liceu avea o colegă, prietenă intimă, petreceau mult timp amândouă, erau nedespărțite, legate strâns într-o dragoste de prieten. În tot timpul n'a împărțășit credința și dragostea ei față de Domnul, prietenei sale și într-o zi când nici nu s'a așteptat prietena sa nu mai vine la școală. Care să fie cauza? A aflat mai pe urmă că Domnul o chemase în veșnicie. Câtă măhnire sufletească nu i-a produs faptul că niciodată nu-i vorbise despre planul de mântuire al lui Dumnezeu. Surpriza a fost însă mai mare la inmortmântare când a băgat de seamă că și prietena ei făcuse parte dintr'o adunare creștină. O! dacă ar fi vorbit când era în viața prietenei sale legăturile lor erau și mai strânse și bucuria le-ar fi fost și mai mare. A tăcut când ar fi trebuit să vorbească. Cunosc și un alt caz tot cam în felul acesta. Un credincios era prieten cu un om de o vastă cultură și după cum spunea el, era un suflet bun. L-am sfătuit pe acel credincios să-i facă cunoscut despre dragostea și mântuirea Domnului Isus. El mi-a răs-

puns că acuma are interesul să nu-i mărturisească dar totuși mai târziu îi va spune. Era om tânăr acel bărbat de o vastă cultură și cu suflet bun, deabea împlinise 30 de ani și nimeni nu se aștepta, dar printr'o împrejurare nenorocită a trecut în veșnicie fără ca să mai aibă timpul necesar să-i spună cineva despre mântuire. Câtă părere de rău și măhnire este acum în inima celui credincios pentru că a tăcut când ar fi trebuit să vorbească.

Și acum la sfârșit mă adresez ție cititor mântuit, te rog cercetează-te puțin și vezi nu s'a întâmplat niciodată să vorbești când trebuia să taci și să taci când trebuia să vorbești. Dacă ești sincer vei răspunde: Da. Căci nu este om pe pământ să nu fi greșit prin cuvânt. Atunci este un mijloc de corectare și de a ne corecta cu toții.

Fiecare să primim la El, la Mântuitorul și în toate împrejurările să-L luăm ca model și apoi vom ști să tăcem când trebuie să tăcem și să vorbim când trebuie să vorbim și ce anume să vorbim.

IOAN TOPA

BABEL SAU BETEL

În sfânta scriptură întâlnim aceste două denumiri, fiecare având o însemnătate deosebită, atât în viața credincioșilor laolaltă cât și în viața particulară.

Noi ne vom ocupa însă numai în legătură cu viața familială.

Babel, înseamnă *încurcătură*. Acolo Dumnezeu a încurcat limba oamenilor, încât nu s'au mai înțeles între ei și s'au împrăștiat pe toată fața pământului. Locuitorii Babilo-

nului nu cunoșteau pe Dumnezeu, fiind închinători la idoli.

Babilonul a pierit. În locul unde altă dată se înălțau ziduri falnice ce arătau grandoarea cetății, azi se adăpostesc fiarele pustiei și păsările întunericului. Totuși influența sa se întâlnește și azi, în cele mai multe familii, atât în viața conjugală cât și în viața religioasă.

Babilon este acolo unde rugăciunea nu-și are loc, unde Cuvântul

lui Dumnezeu este nesocotit, unde vieța se desfășoară după dorințele firei pământești, care întotdeauna este împotriva Duhului Sfânt, unde se află o credință formalistă.

Babilon este acolo unde sunt neînțelegeri familiare, uneori provenite din lucruri mărunte, dar care dau loc la expresii tari, cuvinte grele ce rănesc adânc.

Dar neînțelegerea, aidoma ca și la zidirea Turnului Babel, se prezintă și în altă formă.

Anume, atunci când cineva cere ceva și i se aduce altceva, de care nu are trebuință.

Copiii și soția au nevoie de pâine, soțul le aduce țuică. Ei așteaptă un cuvânt de mângâere și sunt înțâmpinați de un potop de injurături. Ea vrea să vadă un zâmbet prietenos, el vine încruntat cu privirea rătică, de băutoră.

O, Babilon, urmele tale le văd pretutindeni...

Cu totul altfel este la Betel.

Betel înseamnă *Casa lui Dumnezeu*. În vremurile străvechi, la Betel strămoșii poporului Israelit, au ridicat primul altar Domnului, altar de mulțumire, de jertfă și mărturisire.

În căminul fiecărei familii credincioase trebuie să fie un astfel de altar unde să se preamărească zilnic numele Domnului.

Ce bine te simți în familia unde domnește atmosfera Betelului. Acolo, unde tatăl citește Sfânta Scriptură, iar copiii urmăresc atenți cele citite, unde, cu toții în cor, cântă imnuri de laudă lui Dumnezeu, unde soțul și soția sunt un singur cuget, și se întrec în atenții unul față de altul, unde domnește o deplină armonie, netulburată de influența distrugătoare a Babilonului. O, Betel, ești o binecuvântare pentru noi.

Spune-mi sora mea și prietena mea: Casa ta este un Babilon sau un Betel?

ELENA MUNTEANU

M E R S U L I N G O L

Ce înseamnă aceasta? Privește la roata ce se învârteste văjăind, cu ajutorul curelei de transmisiune și a energiei ce pune în mișcare o mașină.

Atențiunea privitorului este atrasă de șgomotul asurzitor, de mișcările fără odihnă a roților din atelier.

Știi însă că roata singură nu are nici o putere productivă? Astfel că produce mult șgomot, dar fără efect.

Se găsește oare așa ceva și în viața individuală cât și în adunările de credincioși? E trist, dar adevărat. Cât timp rămâne mersul în gol în viața duhovnicească, bucuria satanei nu are sfârșit.

Poate să funcționeze aparatul religios cât de bine, când însă este un mers în gol, Domnul Isus poate să spună: „Am ceva împotriva ta”. Nu este altceva decât un mers în gol în viața duhovnicească dacă auzi Cuvântul Domnului, fără a crește cât de puțin, fără să ajungi la fapte plăcute lui Dumnezeu.

Este un mers în gol, când societatea tineretului, cu tot comitetul, cu toate serbările și programele frumos întocmite și artistic executate nu au alt rezultat decât acela de a produce o plăcută distracție, pentru tineret.

Pe scurt: Într'o adunare, într'o societate a tineretului cât și în viața

individuală avem un mers în gol când viața duhovnicească este lipsită de sfințenie și fără putere.

Pentru a găsi cauzele nu este nevoie de nici o comisie de învățați.

Este necesar însă ca o mână puternică să tragă de un mâner și să oprească mersul în gol.

Mâna care poate face aceasta este mâna celui A-Tot-Puternic. Când Domnul intervine, ochii ni se deschid.

Omul însă înlătură Duhul Sfânt din conducerea vieții sale duhovnicești, întocmindu-și felul de viață, părăsind calea crucii, mergând pe calea cea largă. Viața unui astfel de credincios este un mers în gol.

Când nu mai umblă în ascuns cu Dumnezeu, când lipsește rugăciunea, urmează un mers în gol fără viață.

Acolo unde avem deaface cu un mers în gol, este necesară înșiruirea: Prudență, viața este în primjdie.

Impotriva mersului în gol, avem trei mijloace care pot să ne ajute:

1. Înlătură vorbele evlavioase și caută a face în schimb fapte. Sgomotul ucide gândurile iar vorbeleucid faptele. Nu vorbi multe despre credința ta, ci întrebuințează-o mai mult în viață.

Adevărul, credințioșia, simplitatea, nu sunt numai niște subiecte pentru referate la întrunirile tîne-

retului, ci virtuți pe care copiii Domnului trebuie să le aplice în viață, fără multă vorbărie. Caută faptele plăcute lui Dumnezeu: Mersul în gol este atunci înlăturat.

2. Cercetează-ți faptele tale și nu judeca pe alții. Tot ce este al tău este mai frumos decât al vecinului. Să fie adevărat? Aceasta este numai în inchipuirea ta, dirijată de o inimă egoistă și mândră.

Fiecare să-și cerceteze faptele sale, sub privirea lui Dumnezeu. Atunci devii umilit — un vas ales al lui Dumnezeu. Atunci îți va pieredorința lipsită de iubire de a clevei pe alții.

3. Lipsește-te de puterea ta proprie și înarmează-te cu putere de sus. Aceasta o spun mai întâi pentru mine. Fără puterea Duhului sfânt suntem ca o moară fără apă, ca un tren fără locomotivă, suntem la fel ca roata care se învârtește întruna făcând numai șgomot. *Un mers în gol.*

Avem nevoie de mai multă putere în viața duhovnicească.

Alexandru cel Mare a spus unui ofițer care avea acelaș nume, dar care îl făcea de rușine: „Sau schimbă-ți numele, sau schimbă-ți viața”.

Când între noi este în mare măsură un mers în gol în viața duhovnicească, oare Domnul Isus, nu ne poate spune tot așa?

Trad. de MARIA M. ARSENE

Esti pregătit pentru cer?

Un fermier trecând în vecinicie, vestea a fost comunicată de un servitor unui tovarăș de slujbă: „Stăpânul nostru s'a dus în cer”.

Celălalt servitor, un credincios, a răspuns: „Nu cred”. „De ce nu crezi?” „Pentru că de câte ori stăpânul pleca într'o călătorie, ne spunea și nouă și se pregătea de drum”.

„Stăpânul nostru nu ne-a spus nimic despre cer, nici nu s'a pregătit pentru o asemenea călătorie. Stăpânul nu poate fi în cer”.

Iubiți cititori, sunteți voi pregătiți pentru cer, spuneți oare și altora despre ținta călătoriei voastre?

PIONERII EVANGHELIEI

În toamna anului trecut, Italia a început războiul pentru cucerirea Abisiniiei.

Nu-i locul a cerceta cauzele politice sau a ne da părerea dacă a fost îndreptățită sau nu, ci a scoate la iveală munca încordată depusă de pionerii italieni.

Câteva zeci de mii de muncitori, au lucrat luni de zile, neîntrerupt construind șosele largi și temeinic lucrate

Lucrul lor nu a fost așa de ușor deoarece au trebuit să deschidă drum prin munți, și să croiască o cale prin ținuturi nelocuite, să construiască poduri, luptând cu arșița dogoritoare a soarelui african.

Când pionerii își vor termina lucrarea și armata va face ordine în țară, pot să vină coloniștii, care să lucreze pământul.

Ce pot să facă pionerii, s'a mai dovedit acum vre'o sută și ceva de ani, când mii de familii au pornit spre continentul nou, America, spre ași căuta acolo condiții de viață mai bune.

Convoiurile de emigranți străbăteau ținuturile așezându-se pe alocuri întemeind sate și orașele. Obiectele cele mai de preț erau pentru ei o armă și un topor.

Desfundau pământul fertil, cultivându-l cu tot felul de plante răscoleau terenurile, scoțând din adâncime metale și petrol.

Datorită muncii acestor pioneri, Statele-Unite au devenit țara cea bogată de pe globul pământesc.

Pe teren duhovnicesc, pionerii au apărut în toate timpurile.

Printre cei dintâi pioneri ai Evangheliei amintim pe Filip Evangelistul și frații din Biserica din Ierusalim, care s'au imprăștiat din

pricina prigonirii lui Saul și au ajuns până în Fenicia, Cipru și Antiohia (Faptele Ap. 11. 19).

Apostolii Pavel și Barnaba, au fost alți pioneri de seamă ai Evangheliei.

Au semănat cuvântul vieții pretutindeni pe unde au trecut, au întemeiat biserici creștine.

Inimile erau întelenite de către păgânismul imoral. Lucrui lor a fost greu, nespus de greu. Totuși opera lor era o lucrare sfântă, de aceea s'a dezvoltat.

Câmpul de lucru al pionierilor din zilele noastre este mai întins ca oricând.

Au de lucru printre păgânii închinători la idoli, au de lucru printre creștini și ceea ce este mai surprinzător este că au de lucru și printre acei credincioși care au credința adevărată, dar care prezintă unele lipsuri datorită curentelor timpului nostru.

Pe orice teren s'ar afla pionerul Evangheliei, are de purtat învățătura fundamentală a Bibliei, atât în familie cât și în adunare, în opoziție cu învățătura nouă a celor ce caută să adapteze Biblia felului de viață al lumii.

Frați și surori în Domnul, voi aveți de îndeplinit slujba de pioneri ai Evangheliei.

Lucrați neobosiți pentru împărăția lui Dumnezeu, fiți păstrători ai învățăturilor curate ale înaintașilor noștri, ducând o viață în sfințenie, căci nu vorbele ci „*viața este lumina oamenilor*“.

Liviu Munteanu

CETIȚI BIBLIA

Apostolul Petru zice: (1. Petru 2. 2) „și ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentruca prin el să creșteți spre mântuire”. Dacă un copilăș nu este hrănit zilnic, trebuie să moară. Isus zice: „Omul nu trăește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt, care iese din gura lui Dumnezeu”. O! ce hrană bună și delicioasă este pentru sufletul nostru, Cuvântul lui Dumnezeu. Psalmistul David vorbește: (Ps. 119. 103) „*Ce dulci sunt cuvintele Tale pentru cerul gurii mele! Mai dulci decât mierea în gura mea!*” Ce scumpe cuvinte! Ce grădină mare și frumoasă este Biblia, prin care poți să te plimbi în lung și latul ei și să culegi din toți pomii orice fruct care îți place! Fă-ți timp, ca să-ți studiezi Biblia ta. Dimineața când te scoli, Biblia să-ți fie prima lectură, prima carte pe care o ei în mână. Nu te despărți de ea nici ziua nici noaptea. Alexandru Cel Mare, era așa de mult îndrăgostit de operele lui Homer, încât și noaptea se scula de le citea, iar pentruca să le aibe mai repede la îndemână, le punea în coif și așa dormea. Biblia este opera unuia cu mult mai mare decât Homer. Un credincios serv al Domnului, a numit Biblia „mireasa lui”. Ea este ceva și mai mult. Biblia este fotografia exactă a Mirelui (Domnul Isus).

În Biblie auzim și vedem vocea iubitului nostru Domn și Rege, în ea auzim așa de clar și exact vocea Cereșcului nostru Tată, citind în Biblie, sufletul nostru se simte fericit și adesea pe obrazul nostru lăsăm să alunece lacrimi de bucurie.

Pentruce vedem adesea pe câte un copil al Domnului în mizerie duhovnicească, și trupească, trist, bolnav și sufletește? Suferă pentrucă nu este hrănit. Mănâncă prea puțin pâinea cea bună, Cuvântul lui Dumnezeu. Dar este dureros văzând că oamenii mor de foame duhovnicească, având pâine pentru suflet din belșug și efină, ba chiar în dar.

După cum un soldat nu se duce fără armă pe câmpul de luptă, tot așa și tu nu lăsa din mână arma Duhului Sfânt, pavăză care te va feri de gloanțele ucigătoare ale Satanei.

Sapă-ți în inimă aceste cuvinte întocmai cum pietrarul sapă cu dalta în piatră.

Citește rugându-te Biblia ta. Atunci vei întâlni scânteia Cuvântului lui Dumnezeu, care se va aprinde în Duh, și tu vei cunoaște în veci frumusețea, puterea și adevărul acestor cuvinte. Citește zilnic. Citește continuu. Incepe dela Matei. Biblia se explică singură. Consultă trimiterile.

Duminică 25 Octombrie a. c. a avut loc un botez în localul
adunării din str. Apele Minerale 42 București.
Actul botezului a fost îndeplinit de fr. Gh. Popp,
ajutat de fr. Victor.

EXPLICAȚIUNI BIBLICE

APOSTOLUL PETRU ȘI BISERICA

Și Eu îți spun: Tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile Locuinței morților nu o vor birui. Îți voi da cheile Împărăției cerurilor și orice vei lega pe pământ, va fi legat în ceruri, și orice vei deslega pe pământ va fi deslegat în ceruri. (Matei 16. 18-19).

Explicația textului de mai sus este următoarea: Este bine cunoscut celor ce au cercetat Sfânta Scriptură că Domnul Isus este piatra din Capul unghiului.

Biserica lui Isus Cristos, are la temelie această piatră unghiulară, pe care apoi, au fost zidiți Apostolii și toți cei ce cred cu adevărat în Domnul Isus.

Evanghelia după Matei cap. 16 dela v. 13 ne arată cum Petru a mărturisit, zicând: *Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu.*

Lui Petru i s'a făcut cunoscut piatra din capul unghiului, în persoana Domnului Isus.

De aceea Domnul Isus i-a zis:

Tu ești *Petru* (adică piatră care servește la construcție) și pe această *piatră* (Cristos, Fiul Dumnezeului celui viu=piatra din capul unghiului) voi zidi Biserica Mea.

Îți voi da cheile Împărăției cerurilor și orice vei lega pe pământ (Biserica, având temelie *piatra* din capul unghiului) va fi legat în ceruri.

De altfel Apostolul Petru n'a înțeles că el singur avea toată puterea, altfel nu ar fi scris că poporul lui Dumnezeu, sunt ca niște pietre vii (I. Petru 2, 4-7), ci s'ar fi socotit numai pe el singur piatra cu puteri depline de a lega și a deslega.

Încă o dovadă în sprijinul celor de mai sus este că la întrunirea Bisericii din Ierusalim, Petru n'a legat sau deslegat nimic singur ci toată lucrarea a făcut-o Biserica, sub conducerea Duhului Sfânt. (Fapt. Ap. 15. 7-29).

EXEMPLE DIN VIAȚĂ

Pe străzile mai principale din București, pavajele cu piatră nu se mai lucrează ca până acum numai cu nisip ci și cu smoală.

Intr'o zi pe când treceam pe una din aceste străzi, privirea mi-a fost atrasă de următorul lucru:

Niște muncitori se osteneau de zor la scoaterea pavajului unei străzi. Trebuiau mutate șinele de tramvai.

Pietrele odată scoase, trebuiau puse la loc.

Dar cum să le pună. căci erau pline de smoală? O muncă obosi-

toare, migăloasă, trebuia depusă pentruca aceste pietre să fie curățite.

Smoala scoasă de pe pietre a fost depozitată pentru moment la marginea trotuarului, ca apoi din nou să fie topită și pusă printre pietre.

Intr'una din zile, pe o astfel de grămadă de smoală a staționat un automobil.

Până când să se înapoieze șoferul, ce se depărtase pentru un timp mașina s'a înpotmolit până la jumătatea roților.

A trebuit să muncească din greu până a scos mașina.

Ce putem însă învăța din această întâmplare ?

Pietrele se pot foarte bine așezăna cu oamenii neînțorși la Domnul, smoala ca păcatul iar lucrătorul cu Domnul Isus.

După cum pietrele erau mănjite de smoală, tot așa și oamenii neînțorși la Domnul sunt mănjiți de păcate, și vor rămâne în această stare dacă nu-și vor preda viața în mâinele Domnului Isus, al cărui sânge ne curățește de păcat.

Smoala de lângă trotuar se poate așezăna cu lumea și poftete ei, ce murdăresc ca și smoala.

Oamenii adeseori nu iau seama că se află pe mușuroi de smoală, pe care cu cât stau mai mult cu atât se scufundă în păcat.

Cuvântul lui Dumnezeu ne atrage atenția, nouă, care suntem în Domnul Isus, să ne ferim de smoala păcatului care distruge atât trupul cât și sufletul, iar pentru aceia cari încă nu s'au întors și nu cunosc pe Domnul Isus, este o serioasă înștiințare.

PE CINE ALEGI ?

În Ierusalim a fost odată mare fierbere. Era o zi de alegere. Întregul oraș era agitat, având de ales dintre doi oameni, pe cel preferat.

Cărturarii, preoții și întregul norod erau întărați, încât Pilat se temea să nu se producă desordini.

La fiecare praznic al Paștelor, Pilat le slobozea un întemnițat pe care-l cereau ei.

În temniță era unul, numit Baraba, închis împreună cu tovarășii lui, din pricina unui omor, pe care-l săvârșise într'o răscoală.

Acesta era unul, pe care-l puteau alege, unul din categoria celor răi,

Celălalt, avea un caracter deosebit : curăție, fără răutate, un binefăcător, primul născut al unui mare împărat.

Desigur toți puteau să-l aleagă. Dar, vai, dușmanii porniră împotriva Sa, votând împotriva Lui, dela cel mai mare, până la cel mai mic, silind pe Pilat să libereze pe Baraba.

Pilat a întrebat poporul : „Ce voți să fac cu Acela pe care-l numiți Împăratul Iudeilor ?“

Ei au strigat din nou : „Răstignește-L !“

„Dar ce rău a făcut ?“ le-a zis Pilat. Însă ei au început să strige mai tare : „Răstignește-L !“

Pilat a vrut să facă pe placul norodului și l-a slobozit pe Baraba, iar pe Isus, după ce a pus să-l bată cu nuiete, l-a dat să fie răstignit.

Deasemeni și astăzi în fața fiecărui om stau doi candidați la alegere. Unul este asemenea lui Baraba, un tâlhar, însă se numește : Fărădelege, plăcere, lăcomie după avuții, însă adevăratul nume este *Păcatul*, slujitorul Satanei, și cine îl alege are parte numai de suferințe și este o povara pentru suflet ca și pentru trup.

Celălalt candidat, este același din Ierusalim, Domnul Isus Christos care și astăzi este răstignit și părăsit de oameni. (Isaia 53, 3).

Este reprezentantul Cerului și cine îl alege are parte de mântuire, pace și viață vecinică.

Astăzi este ziua în care urmează să votezi unul din ei.

Odată acest prilej va fi pierdut, nu va mai reveni.

Dumnezeu poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să

se pocăiască pentru că a rânduit o zi în care va judeca lumea după dreptate prin Omul, pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți.

Viitorul depinde de alegerea făcută.

„Nu știți că, dacă vă dați robi

cuiva, că să-L ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de ascultare care duce la neprihănire?” (Romani 6. 16)

Care este deci, alegerea cea bună? Desigur, a vota pentru Domnul Isus.

Intoarceți-vă la Mine și veți fi mântuiți toți cei ce sunteți la marginile pământului! Căci eu sunt Dumnezeu și nu altul! (Isaia 45, 22).

Către cititori

*După o întrerupere de doi ani Domnul ne-a înlesnit re-
aparitia revistei VESTITORUL CREȘTIN.*

*Revista noastră va fi ca și în trecut, purtătoare de lu-
mină și adevăr, fără a face polemică, adică ceartă de cuvinte.*

*Primul număr din revista „Vestitorul Creștin” l-am trimis
de probă și se va trimite mai departe numai acelor ce trimesc
înainte costul abonamentului de 50 lei anual.*

*Tot odată rugăm pe toți frații și prietenii noștri să ne
trimită liste cu adresele cunoștințelor și membrilor din familie,
ori unde s'ar afla.*

Noi le vom trimite câte un număr de probă.

*In felul acesta se va face o bună lucrare misionară,
contribuind la răspândirea literaturii creștine.*

*In fiecare număr vom face loc, pe cât ne va fi cu pu-
tință, la câte o explicațiune Biblică.*

*Deasemeni la rubrica „EXEMPLE DIN VIAȚĂ” vom
publica numai fapte adevărate, fie comunicate de alte per-
soane, fie cunoscute personal.*

Redactor responsabil Liviu Munteanu.